

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/70/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7214202259
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7214202259.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Jarmily Sopkovej Maximovej v spore žalobcu G.. U. P., nar. XX.X.XXXX, bytom O., Ž. XX, zast. JUDr. Danicou Holováčovou, advokátkou, so sídlom Košice, Poštová 14, proti žalovanej X. H., za ktorú koná P. F., X. Q. Y. H. X. H., so sídlom W., Š. X, X, X, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 25C 18/2014-118 z 25.11.2014 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) rozsudkom zamietol žalobu o zaplatenie 5.154,72 €, konanie o zaplatenie sumy 857 € zastavil a vyslovil, že o náhrade trov rozhodne samostatným uznesením.

2. Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia náhrady škody v sume 2.712 € pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia 857 € (vyčíslených zo sumy 4.865,20 €), úrokov z omeškania vo výške 1.854,72 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3.300 € a zároveň zaplatenia náhrady trov právneho zastúpenia z uplatňovanej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v sume 1.311,54 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v tomto konaní.

3. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 2.3.2009 podal žiadosť o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Ú. F., X. Q. Y. H. Q. O. rozhodnutím z 18.1.2010 č.k. O.-Ú. rozhodol, že ho nezaraďuje do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Po odvolaní sa žalobcu proti tomuto rozhodnutiu, Ú. F., X. Q. Y. H. v W. rozhodnutím č. Y. z 29.5.2010 potvrdil napadnuté rozhodnutie a odvolanie žalobcu zamietol. Žalobca preto podal na Krajský súd v Košiciach žalobu o preskúmanie zákonnosti uvedených rozhodnutí. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 27.1.2011 sp. zn. 6C 19745/2010-60 zamietol žalobu žalobcu a nepriznal mu právo na náhradu trov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky po odvolaní sa žalobcu, rozsudkom zo dňa 29.3.2010 sp. zn. 9Sžso/38/2011, zmenil rozsudok Krajského súdu v Košiciach tak, že zrušil rozhodnutie Ú. F., X. Q. Y. H. v W. z 29.5.2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím zo dňa 5.6.2013, ktorá bola doručená P. F., X. Q. Y. H. 25.6.2013 a ministerstvo listom z 18.12.2013 oznámilo žalobcovi, že jeho jeho nárok na náhradu škody nebude odškodnený. Žalobca v tomto konaní uplatňuje nárok podľa ust. § 6 ods. 1 a § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a to náhradu trov účelne vynaložených, ktoré mu ako poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, pričom súčasťou trov konania sú aj trovy

právneho zastúpenia. Žalobca uviedol, že ako následok nezákonného rozhodnutia príslušných orgánov mu neboli priznané riadne a včas dávky v nezamestnanosti v období od 1.3.2009 do 31.8.2009. Tieto mu boli následne vyplatené na základe rozhodnutia X. F. č. XXXXX/XXXX-O.-T. z 8.10.2013 vo výške 4.865,20 €. Tieto finančné prostriedky mohol v inkriminovanej dobe zhodnotiť, vďaka čomu mohol docieľiť rozmnoženie svojich majetkových hodnôt. Preto uplatnil vyplatenie úrokov z omeškania z dávok v nezamestnanosti, ktoré v tomto prípade predstavujú ušlý zisk. Žalobca vyčíslil úroky z omeškania za 306 dní roku 2009 z dlžnej sumy 4.865,20 € vo výške 10,5 % ročne, spolu v sume 428,27 €, za rok 2010 v sume 510,84 €, za rok 2011 v sume 510,84 € a za 290 dní v roku 2012 v sume 404,76 €. Podľa žalobcu, samotné konštatovanie existencie stavu porušenia práva nie je možné považovať za dostatočné zadosťučinenie, nakoľko on ako poškodený v období od marca do augusta 2009 bol osobou nezamestnanou, nedisponoval žiadnym pravidelným ani nepravidelným príjmom, v dôsledku svojej nepriaznivej finančnej situácie bol nútený znížiť svoj životný štandard, čo sa nepriaznivo odzrkadlilo v jeho spoločenskom a súkromnom živote, v dôsledku nezákonného rozhodnutia príslušných orgánov sa ocitol v stave právnej neistoty a bol nútený domáhať sa ochrany svojich práv s využitím riadneho opravného prostriedku. Náhradu nemajetkovej ujmy vyčíslil v sume 3.300 €.

4. Súd z listinných dôkazov zistil, že tak ako bolo uvedené v žalobe, žalobca nebol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie (rozhodnutie Ú. F., X. Q. Y. H. v O. č.k. O.-Ú. z 18.1.2010), že nadriadený orgán potvrdil toto rozhodnutie (rozhodnutie č. Y. z 29.5.2010 Ú. F., X. Q. Y. H. v W.) a odvolanie žalovaného zamietol, že Krajský súd v Košiciach jeho žalobu rozsudkom sp. zn. 6C 19745/2010-60 z 27.1.2011 zamietol a nepriznal mu právo na náhradu trov konania a napokon že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 9Sžso/38/2011 z 29.3.2012 zmenil tento rozsudok Krajského súdu v Košiciach tak, že rozhodnutie Ú. F., X.D. Q. Y. H. v W. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a zároveň rozhodol, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva s odôvodnením, že úspešný žalobca náhradu trov právneho zastúpenia nevyčíslil v stanovenej lehote.

5. Z prehľadu o vyplatenej dávke v nezamestnanosti vystaveného X. F. O. z 27.3.2012 mal preukázané, že žalobcovi boli vyplatené dávky v nezamestnanosti za marec 2009 vo výške 819,70 €, za apríl 2009 vo výške 793,20 €, za máj 2009 vo výške 819,70 €, za jún 2009 vo výške 793,20 €, za júl 2009 vo výške 819,70 € a za august 2009 vo výške 819,70 €, spolu vo výške 4.865,20 € dňa 15.10.2012.

6. Z predložených prepúšťacích správ mal súd preukázané s akými diagnózami a v ktorom období bol žalobca hospitalizovaný, resp. z potvrdení od ošetrojúcich lekárov zistil, že je dlhodobo dispenzarizovaným kardiológom, že trpí na diabetes s chronickými komplikáciami a bol nastavený na liečbu inzulínom a aj to, v akom časovom období.

7. Konštatoval, že žalobca v konaní predložil špecifikáciu trov právneho zastúpenia JUDr. Danicou Holováčovou, jeho právnu zástupkyňou, zo dňa 10.4.2013, z ktorej vyplýva vyčíslenie trov právneho zastúpenia žalobcu za právne zastupovanie vo veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp.zn. 6S/19745/2010 vo výške 857,00 € vrátane 20 % DPH, predstavujúcej náhradu za právne úkony - prevzatie a príprava zastúpenia dňa 16.3.2011 vo výške 170,95 € k tomu náhrada hotových výdavkov v sume 7,41 €, druhý úkon - porada s klientom dňa 22.3.2011 vo výške 170,95 €, k tomu náhrada hotových výdavkov 7,41 €, odvolanie z 23.3.2011 vo výške 170,95 €, k tomu náhrada hotových výdavkov 7,41 €, porada s klientom dňa 25.4.2012 vo výške 170,95 €, k tomu náhrada hotových výdavkov 7,63 €. Z kópie príjmového pokladničného dokladu zistil, že žalobca uhradil trovy právneho zastúpenia 857,-€ právnej zástupkyňi JUDr. Danici Holováčovej.

8. Z listu z 5.6.2013 súd zistil, že žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím (rozhodnutím Ú. F., X.Á. Q. Y. H. Q. O. zo dňa 18.1.2010 č.k. O.-XXXX-Ú. a rozhodnutím Ú. F., X. Q. Y. H. X. v W. č. Y. zo dňa 29.5.2010), na čo P. F., X. Q. Y. H. X. H. listom z 18.12.2013 informovalo žalobcu, že v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody nebude žalobca odškodnený.

9. Z výpovede žalobcu ako aj z listinných dôkazov súd zistil, že Ú. F., X. Q. Y. H. Q. O. ho v marci roku 2009 nezaradil do evidencie uchádzačov o zamestnanie z dôvodu, že bol spoločníkom v obchodnej spoločnosti v likvidácii. Po tom, čo Najvyšší súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 9Sžso/38/2011 z 29.3.2012 zmenil rozsudok Krajského súdu v Košiciach, boli žalobcovi priznané dávky v nezamestnanosti za obdobie od 1.3.2009 do 31.8.2009 v sume 4.865,20 €. V období od septembra

2010 do marca 2010 nežiadal o priznanie dávok v hmotnej núdzi, nakoľko by nespĺňal podmienky pre ich priznanie, keďže bol osobou spoločne posudzovanou s ďalšími osobami v domácnosti a jeho manželka mala príjem. V marci 2010 mu bol priznaný starobný dôchodok. Pred žiadosťou o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie do 28.2.2010 pracoval ako kontrolór P. Č. O. A. U., kde mal príjem okolo 1.000 €. Žalobca tvrdil, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia Ú. F., X. Q. Y. H. Q. O.G. a Ú. F., X. Q. Y. H. Q. W. o jeho nezaradení do evidencie uchádzačov o zamestnanie a nepriznaní dávok v nezamestnanosti sa znížila jeho celková životná úroveň, keďže spolu s manželkou asi 7 rokov žijú v spoločnej domácnosti s invalidným synom, ktorého príjem je invalidný dôchodok 500 €. Žalobca má príplatok za asistenciu na opatrovanie syna 300 €, od roku 2004 manželka žalobcu bola zamestnaná na daňovom úrade do roku 2011, jej príjem bol od 800 do 1.000 € mesačne. Následne poberala starobný dôchodok od 600-650 € mesačne. Nepriaznivý dôsledok nezákonného rozhodnutia sa u žalobcu mal prejavovať znížením jeho životnej úrovne ako aj jeho rodiny, nakoľko nemohol finančne prispievať synovi, ktorý potreboval doplatky na lieky a zdravotné pomôcky, chcel mu prispieť aj na auto. Žalobca tvrdil, že v dôsledku nedostatku finančných prostriedkov nemohol s rodinou realizovať dovolenku, zakupovať nejaký luxusný tovar, nemohli ísť napr. na ples, zakúpiť si lepšie oblečenie alebo pomôcť dcére, ktorá má tri deti a opravovala dom. Nezákonné rozhodnutia malo negatívny dopad na jeho zdravie. V roku 2010 ho začal pobolievať žľčník, jeho zdravotný stav sa zhoršil tak, že bol v decembri 2012 operovaný. Stresy, ktoré prežíval vyústili k ďalším zdravotným problémom s chrbticou. V roku 2010 sa u neho prejavil absces v chrbtici, bol dvakrát operovaný. Do apríla 2011, kedy bol hospitalizovaný v dôsledku zvýšeného cukru užíval len tabletky, následne mu bola nastavená liečba inzulínom. Hospitalizovaný bol už v roku 1992 pre srdcovú arytmiu a určenie diagnózy diabetes bolo už 9 rokov pred nezákonným rozhodnutím, avšak užíval len lieky, nebral inzulín. Absces sa mu vytvoril pôvodne len na nohe vo februári 2011, následne sa mu rozšírilo do chrbtice, hospitalizovaný bol na neurológii a neurochirurgii, operovaný bol dvakrát v roku 2011 a 2012. Zápal bol opätovne liečený v roku 2013 liekmi.

10. Z výpovede svedkyne G. Y. P., manželky žalobcu súd zistil, že potom, ako žalobcovi bolo oznámené, že nebude zaevidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nastali v rodine problémy, znížila sa ich životná úroveň, nakoľko nemali očakávaný príjem, pričom rodina žalobcu sa starala okrem chorých rodičov matky svedkyne a matky žalobcu aj o chorého syna. Žalobcova nervozita sa prenášala do rodiny a jeho problémy sa prejavovali vo zvýšení krvného tlaku, zlých hodnotách diabetes, taktiež navštevoval nefrológa, mal operovaný žľčník. Rodina nemohla zabezpečiť z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov zvýšené nároky na hygienu u matky žalobcu, ako aj u matky svedkyne z dôvodu ich zlého zdravotného stavu, ako aj zvýšené nároky na hygienu u zdravotne postihnutého syna, ktorému uhradili aj rehabilitačnú sestru, pričom tieto zvýšené výdavky riešili z finančných prostriedkov z úspor. Pomôcky pre syna, napr. schodolez alebo prispôbenie auta pre syna, odsúvali a boli zakúpené až po tom, čo žalobcovi boli uhradené dávky v nezamestnanosti.

11. Žalovaná, ktorá žiadala žalobu zamietnuť, dôvodila, že skutočná škoda bola žalobcovi vyplatená na základe rozhodnutia X. F. z 8.10.2013 v celkovej výške 4.865,20 €. Pokiaľ žalobca tvrdí, že uvedené finančné prostriedky, dávka v nezamestnanosti, mohli byť v inkriminovanej dobe marec až august 2009 zhodnotené, čo predstavuje ušlý zisk v celkovej výške 1.854,72 €, pričom tento ušlý zisk si uplatňuje ako úroky z omeškania z jednotlivých dávok v zmysle občianskoprávnych predpisov, poukázala na okolnosť, že zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení nie je občianskoprávny predpis, ale predpis sociálneho práva, a ustanovenia občianskeho zákonníka o omeškaní dlžníka sa na sociálne poistenie neuplatňujú, čo potvrdzuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co 75/2012-88, podľa ktorého sa inštitút úroku z omeškania môže aplikovať na právne vzťahy, ktoré vznikli medzi účastníkmi súkromného práva, pričom oblasť sociálneho zabezpečenia patrí do práva verejného, a nemožno naň aplikovať ust. § 517 Občianskeho zákonníka. Dávka sociálneho zabezpečenia nie je dlhom štátu voči občanovi, ale ide o zákonné peňažné plnenie, na ktoré vzniká nárok po splnení zákonom požadovaných predpokladov. Občiansky zákonník neukladá povinnosť platiteľovi dávky v prípade omeškania platiť poplatok z omeškania, pričom takúto sankciu neukladá platiteľovi ani zákon č. 431/2003 Z.z. Poukázala na okolnosť, že sociálne a dôchodkové dávky nie sú pre žiadateľa zdrojom obživy, ide o dávku spotrebného charakteru a je nepravdepodobné, že by žalobca, ak by mu platiteľ dávky vyplácal dávky včas od počiatku, tieto ukladal na termínovanom účte za účelom dosiahnutia zisku. Vzhľadom na uvedené nemožno žalobcovi priznať ušlý zisk. Žalovaná argumentovala, že zo žalobcom predložených listinných dôkazov nevyplýva, že došlo k zhoršeniu jeho spoločenského a súkromného života v dôsledku nezákonného rozhodnutia, resp. že sa v dôsledku nezákonného rozhodnutia zhoršil jeho zdravotný stav a ocitol sa v tomto stave v dôsledku pocitu právnej neistoty. Vzťah príčiny a následku

musí byť priamy, bezprostredný, nestačí iba ak je sprostredkovaný. V prípade nemajetkovej ujmy musí žiadateľ preukázať, že nebyť nezákonného rozhodnutia, nedošlo by k zhoršeniu jeho zdravotného stavu, k zhoršeniu jeho spoločenského a súkromného života. Aj keď sám žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5Cdo 24/2011, z ktorého vyplýva, že nemusí ísť o príčinu jedinú, ale stačí ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú, žalovaná má za to, že žalobca nepreukázal, že práve nezákonné rozhodnutie bolo podstatnou príčinou ním tvrdenej vzniknutej nemajetkovej ujmy.

12. Po právnom posúdení veci podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. d/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, 4, § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov súd uzavrel, že žalobca existenciu ušlého zisku v konaní nepreukázal. Konštatoval, že predpokladom pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. je preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia vzniku škody, ktorá vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia a existencia príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím. Súd mal za preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnutie Ú. F., X. Q. Y. H. W. z 27.1.2011 sp. zn. XS XXXXX/XXXX-XX, ktoré bolo rozsudkom Najvyššieho súdu SR č.k. 9Sžso /38/2011 zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Poukázal na výpoveď žalobcu z ktorej vyplynulo, že v dôsledku uvedeného nezákonného rozhodnutia a predchádzajúceho rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach, ktorým nebol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie, mu vznikla škoda, keďže nemohol v dôsledku nevyplatenej dávky v nezamestnanosti uspokojovať svoje finančné potreby a ocitol sa vo finančnej tiesni, pričom v rozpore s týmto tvrdením žalobca zároveň uviedol, že v dôsledku oneskoreného vyplatenia dávok v nezamestnanosti nemohlo dôjsť k zhodnoteniu týchto finančných prostriedkov a k rozmnoženiu jeho majetkových hodnôt. Z toho súd dospel k záveru, že dávky v hmotnej núdzi by slúžili v prípade ich včasnej výplaty na uspokojenie životných potrieb žalobcu a jeho rodiny, a nie na účely zväčšovania majetku žalobcu, teda súd nemá za preukázané, že by žalobcovi vznikla škoda vo forme ušlého zisku. Ďalej súd poukázal na to, že úrok z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 OZ (žalobca predmetný ušlý zisk vyčíslil ako úrok z omeškania v zmysle ust. § 517 OZ) možno aplikovať na právne vzťahy, ktoré vznikli medzi účastníkmi konania v oblasti súkromného práva. Oblasť sociálneho zabezpečenia patrí do odvetvia verejného práva, pričom jeden zo subjektov vzťahu je správny orgán a druhým účastníkom vzťahu je fyzická alebo právnická osoba. Dávku sociálneho zabezpečenia - dávku v nezamestnanosti, nemožno chápať ako dlh žalovanej voči žalobcovi, ide o zákonné peňažné plnenie, na ktoré vzniká nárok po splnení zákonom požadovaných predpokladov. Nakoľko dávka nemocenského zabezpečenia vyplýva z predpisov verejného práva, zatiaľ čo peňažný dlh v zmysle ust. § 517 OZ je dlhom, ktorý vznikol pri súkromnoprávnom vzťahu, povinnosť platiteľa dávky v nezamestnanosti uhrádzať úrok z omeškania neustanovuje Občiansky zákonník ani zákon č. 461/2003 Z.z. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na trovy konania vo výške 857 € predstavujúce trovy právneho zastúpenia v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp.zn. 6C 19745/2010 súd konštatoval, že náhrada škody zahŕňa náhradu účelne vynaložených trov, ktoré by žalobcovi vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, pričom v konaní vedenom pred Krajským súdom v Košiciach pod sp.zn. 6C 19745/2010 nebolo vydané nezákonné rozhodnutie - rozhodnutie Ú. F., X. Q. Y. H. Q. O. z 18.1.2010, ktorým žalobca nebol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie ani rozhodnutie Ú. F., X. Q. Y. H. Q. W. č.k. Y. z 29.5.2010, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Ú. F., X. Q. Y. H. Q. O.Š. a odvolanie žalobcu zamietnuté. Žalobcovi preto nevzniklo právo na náhradu trov konania vzniknutých v konaní vedenom pred Krajským súdom v Košiciach. Súd poukázal aj na to, že trovy právneho zastúpenia žalobcu vyčíslené právnu zástupkyňou za úkony vykonané pred Krajským súdom v Košiciach pod sp.zn. 6C 19745/2010-60 mohol uplatniť v rámci odvolacieho konania proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach vedeného pred Najvyšším súdom SR pod sp.zn. 9Sžso 38/2011, pričom z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č.k. 9Sžso/38/2011 vyplýva, že trovy odvolacieho konania žalobcovi ako úspešnému v konaní neboli priznané, nakoľko trovy v zákonnej lehote nevyčíslil. Súd uzavrel, že rozhodnutiu o náhrade trov o konaniach vzniknutých pred Krajským súdom v Košiciach bráni prekážka veci právoplatne rozhodnutej, a to rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, ktorý náhradu trov v rámci odvolacieho konania žalobcovi nepriznal, pričom ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, preto súd v zmysle ust. § 104 ods. 4 O.s.p. konanie o náhrade týchto trov zastavil. Nárok žalobcu na úhradu nemajetkovej ujmy súd vyhodnotil ako nedôvodný, lebo má za to, že žalobca v konaní nepreukázal taký zásah do svojho súkromného, spoločenského života a závažnosť ujmy v dôsledku nezákonných rozhodnutí, v dôsledku ktorého by mu vznikol nárok na úhradu nemajetkovej ujmy. Z vykonaného dokazovania mu vyplynulo,

že u žalobcu došlo k zhoršeniu zdravotného stavu, a niekoľkým hospitalizáciám v rokoch 2011-2012, avšak z obsahu predložených lekárskejších správ nemal preukázané, že k zhoršeniu zdravotného stavu po vydaní nezákonných rozhodnutí došlo v priamej príčinnej súvislosti s týmito nezákonnými rozhodnutiami v dôsledku stresu žalobcu. Uzavrel, že z lekárskejších správ naopak vyplýva, že žalobca bol dlhodobo liečený na vysoký krvný tlak a diabetes, a vzhľadom na uvedené príhľadnuc aj na vek žalobcu, je možné predpokladať, že k zdravotným komplikáciám u žalobcu od roku 2011 by dochádzalo aj bez nezákonných rozhodnutí. Žalobca v konaní nepreukázal ďalšie závažné následky v jeho súkromnom a spoločenskom uplatnení, ktoré by odôvodňovali preukázanie výšky nemajetkovej ujmy, nakoľko samotné zníženie životnej úrovne žalobcu a jeho rodiny spočívajúce v nemožnosti zakupovať luxusnejší tovar, prípadne možnosť zrealizovať dovolenky, resp. zúčastňovať sa spoločenských akcií, napr. plesov, resp. zakupovaní si lepšieho oblečenia a uhrádzať kompenzačné a hygienické pomôcky jednotlivým príslušníkom rodiny, súd nepovažuje za taký závažný následok v súkromnom živote žalobcu, ktorý by odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi. Ak nedostatok finančných prostriedkov žalobca riešil z nasporených finančných prostriedkov (ako vypovedal) jeho takto použité úspory následne boli kompenzované vyplatenými dávkami v nezamestnanosti, teda k náhrade skutočnej škody u žalobcu došlo. Žalobca v konaní uplatnil aj nárok na náhradu trov právneho zastúpenia z uplatňovania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.311,54 €. Súd v súvislosti s týmto jeho nárokom poukázal na ust. § 18 ods. 3 druhá veta zákona č. 514/2003 Z.z. podľa ktorého súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom, preto žalobcovi nevznikol nárok na náhradu trov právneho zastúpenia pri uplatňovaní žiadosti o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody a súd mu ho nepriznal. Pokiaľ ide o o trovy konania, súd vyslovil, že o nich rozhodne samostatným uznesením.

13. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p., t.j. že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., t.j. že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie a rozhodol v zmysle žalobného návrhu, resp. aby zrušil napadnuté rozhodnutie a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Podľa názoru odvolateľa boli naplnené všetky zákonom požadované obligatórne podmienky pre priznanie náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Aj súd prvého stupňa mal za preukázané, že bol prítomný prvok nezákonného rozhodnutia a to rozhodnutia Ú. F., X. Q. Y. H. W. z 27.1.2011, č.k. XS/XXXXX/XXXX-XX, ktoré bolo rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 9Sžo/38/2011 zrušené pre nezákonnosť. Žalobca sa nestotožnil s nesprávne učeným názorom súdu prvého stupňa v otázke zväčšenia jeho majetku v prípade včasného vyplatenia dávky v nezamestnanosti. Poukázal na to, že bol nútený z dôvodu nevyplatenia dávok v nezamestnanosti siahnuť na rodinné úspory a to s cieľom preklenutia finančnej tiesne a zachovania aspoň čiastočného životného štandardu. Bol nútený doposiaľ vytvorené úspory z prevažnej časti použiť na krytie základných životných potrieb, a z toho dôvodu sa tieto peňažné prostriedky nemohli zhodnocovať v rámci účtu v peňažnom ústave. V tomto smere preto nedošlo k zväčšeniu jeho majetku v takej situácii, kedy by inak za normálnych okolností (teda v prípade vyplatenia právom náležitých dávok v nezamestnanosti) mohol takéto zväčšenie majetku rozumne očakávať. Z uvedeného má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V súvislosti s nepriznaním ušlého zisku, žalobca je toho názoru, že platná právna úprava nijakým spôsobom v oblasti sociálneho poistenia nevyklučuje uplatnenie si nárokov na výplatu týchto plnení. Ak mal súd za to, že zákon o sociálnom poistení danú problematiku neupravuje, túto skutočnosť nie je možné pričítať na ujmu žalobcovi. Poukázal na čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a konštatoval, že ak si uplatnil svoj nárok na náhradu škody v rozsahu ušlého zisku v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. spravoval sa ústavnými a zákonnými limitmi a garanciami a to za využitia analógie legis. Vytýkal súdu prvého stupňa, že tento sa v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyjadril k učeným právnym záverom v otázke možnosti resp. nemožnosti aplikácie občianskoprávných úrokov z omeškania na prípady dlhých súm z oblasti dávok sociálneho poistenia a to tým, že odôvodnenie nepodporil príslušnými ustanoveniami relevantného právneho predpisu. Za nesprávne právne posúdenie žalobca považuje to, že súd nesubsumoval otázku trov predchádzajúceho konania pod pojem skutočná škoda. Súd stotožnil pojem skutočnej škody len s nevyplatenými (resp. oneskorene vyplatenými) dávkami v nezamestnanosti, čo podľa žalobcu je nesprávna interpretácia, pretože aj v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. sa za náhradu škody považuje aj náhrada za účelne vynaložené trovy konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Žalobca je preto presvedčený, že v

tomto rozsahu rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal tiež na to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia a následným uplatňovaním resp. bránením si zákonných práv, došlo u neho k poklesu životnej úrovne. Vytýkal súdu, že bagatelizoval otázku jeho zdravotného stavu a uviedol, že práve nezákonné rozhodnutie a následné uplatňovanie jeho práv mu spôsobili zhoršenie zdravotného stavu, preto predmetom skúmania súdu malo byť, do akej miery zapríčinilo vydanie nezákonného rozhodnutia zhoršenie jeho zdravotného stavu. V otázke náhrady nemajetkovej ujmy je odôvodnenie rozsudku nepreskúmateľné, ale súd tiež na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

14. V písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaná zopakovala argumenty, ktoré uviedla aj vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe (č.l. 47 a nasl.), t.j. uviedla, že je pravdou, že žalobca disponuje rozhodnutím správneho orgánu, ktoré bolo zrušené pre svoju nezákonnosť Najvyšším súdom Slovenskej republiky, a preto je splnená prvá zo základných zákonných podmienok pre uplatnenie náhrady škody ale naďalej tvrdí, že žalobca nepreukázal, že mu bola spôsobená škoda, a to vo forme skutočnej škody alebo ušlého zisku, že skutočná škoda v podobe nevyplatených dávok v nezamestnanosti už bola žalobcovi v celkovej výške 4 865,20 € Sociálnou poisťovňou vyplatená, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o omeškaní dlžníka sa pre sociálne poistenie neuplatňujú, pretože tieto sa môžu uplatniť len na právne vzťahy vzniknuté v oblasti súkromného práva a oblasť sociálneho zabezpečenia patrí do oblasti práva verejného. Žalovaná mala za to, že súd správne vyhodnotil výpoveď žalobcu, učinil správne závery a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, správne sa vysporiadal aj s otázkou trov predchádzajúceho konania a otázkou nemajetkovej ujmy. Navrhla preto odvolanie žalobcu zamietnuť v celom rozsahu.

15. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd rozsudkom 11Co 50/2015 z 11.5.2016 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil, keď sa podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1, 2 O.s.p. stotožnil v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

16. Vyššie označený rozsudok Krajského súdu v Košiciach bol na základe dovolania žalobcu uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo 216/2016-197 z 19.1.2017 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že v konaní došlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP, účinného od 1.7.2016). Dovolací súd mal za to, že odvolací súd porušil procesné práva žalobcu, keď vyjadrenie žalovanej k odvolaniu zaslal žalobcovi dňa 9.5.2016 a svoj rozsudok vyhlásil dňa 11.5.2016, pričom žalobcovi bolo vyjadrenie žalovanej doručené až 23.5.2016. Takýmto postupom odvolací súd konal tak, že svojím postupom založil procesnú vadu konania, považovanú v čase jeho rozhodovania za znemožňujúcu realizáciu procesných práv žalobcu (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v znení do 30.6.2016). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu naďalej (t.j. aj po 1.7.2016) nevyhnutnou podmienkou zabezpečenia účinnej možnosti odvolateľa vyjadriť sa k úkonu protistrany svojou replikou je, že mu súd na toto vyjadrenie poskytne primeranú lehotu, pričom podľa predchádzajúcej právnej úpravy bolo potrebné za primeranú lehotu považovať 5 dní (viď R 8/2016), za súčasnej právnej úpravy podľa § 374 ods. 1 CSP/ nemôže byť táto lehota kratšia ako 10 dní.

17. Vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobcu prevzal žalobca 23.5.2016.

18. Žalobca podával odvolanie v čase účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30.6.2016) a odvolací súd vec opakovane prejednával a rozhodoval v čase účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (účinného od 1.7.2016).

19. Podľa ust. § 470 ods. 1, 2 veta prvá zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

20. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 CSP s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil dňa 16.3.2017 na úradnej tabuli súdu v súlade s § 378 a § 219 CSP, a dospel k záveru, že rozsudok v žalobcom napadnutom výroku vo veci samej je vecne správny, preto ho podľa § 387 od. 1 CSP potvrdil.

21. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/, d/ a f/ O.s.p.

22. Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke, a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

23. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvého stupňa založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až 135 O.s.p.

24. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

25. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v rozsahu a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

26. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie i s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O. s. p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

27. Žalobca v odvolaní uvádza skutočnosti a námietky, ktoré nie sú spôsobilé spochybníť správnosť zistených skutočností, hodnotenia dôkazov, právneho posúdenia veci, a neumožňujú ani záver, že by v konaní bola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom, resp. že konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie. Odvolateľ neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by preňho ako žalobcu privodili priaznivé rozhodnutie. Dôvody, ktoré uviedol v odvolaní, uvádzal už aj v konaní pred súdom prvého stupňa a s týmito sa tento dôsledne vysporiadal a tieto nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť výroku napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností (skutkového stavu) a právneho posúdenia veci.

28. V prejednávanej veci súd prvej inštancie rozhodnutie o zastavení konania o zaplatenie 857 € (podľa § 104 ods. 1 O.s.p.) odôvodnil tým, že rozhodnutiu o náhrade trov právneho zastúpenia v tejto výške za zastupovanie vo veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6C/19745/2010, bráni prekážka veci právoplatne rozhodnutej rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžso/38/2011 z 29.3.2012, ktorým zmenil rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6C/19745/2010 z 27.1.2011 tak, že zrušil rozhodnutie Ú. F., X. Q. Y. H. Q. W., a vrátil mu vec na ďalšie konanie, zároveň rozhodol tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s odôvodnením, že úspešný žalobca náhradu trov právneho zastúpenia nevyčísliť v stanovenej lehote. Súd poukázal aj na to, že žalobcovi podľa §

18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nevzniklo právo na náhradu týchto trov aj preto, lebo nezákonné rozhodnutie nebolo vydané v označenom konaní pred Krajským súdom v Košiciach.

29. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správne právne záveru a správne zastavil konanie o zaplatenie 857 €. Náhradu trov tohto konania si žalobca mohol dôvodne uplatniť v konaní vedenom na Najvyššom súde sp. zn. 9Sžso/38/2011 a pokiaľ tak neurobil, (pričom nie je rozhodné, z akého dôvodu, a preto o nich konajúci súd rozhodol tak, že mu nevzniklo právo na ich náhradu), nemôže sa v tomto konaní domáhať ich „preplatenia“, pretože na to nemá žiaden právny základ. O týchto trovách už raz bolo právoplatne rozhodnuté a nie je možné o nich rozhodovať opätovne.

30. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

31. Pojem škody zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie nedefinuje. Preto treba aj v tomto smere aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy (§ 442 Občianskeho zákonníka) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného.

32. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zničenie, stratu, zmenšenie, zníženie či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu (pokiaľ nie je vylúčené). Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech (prekazené zväčšenie alebo budúce rozmnoženie majetku poškodeného), ktorý bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no nenastalo v dôsledku škodnej udalosti.

33. Pokiaľ žalobca náhradu škody vyčíslil ako ušlý zisk vo výške úrokov z omeškania, je potrebné poukázať na to, že aj v prípade, kedy by odvolací súd akceptoval žalobcovu námietku, že bol nútený vytvorené rodinné úspory použiť v dôsledku nevyplatenia dávok v nezamestnanosti na krytie základných životných potrieb, a preto nedošlo k zväčšeniu jeho majetku, ktoré by za normálnych okolností mohol očakávať, že v konaní nepreukázal, v akej výške, v akom časovom období a na aký účel použil tieto rodinné úspory, preto neexistoval základ, z ktorého by bolo možné reálne určiť ušlý zisk vypočítaný ako výška úrokov z omeškania. Žalobca nepreukázal, že mu vznikla škoda v dôsledku nezväčšenia majetku o úroky z vkladu zo súm, ktoré bol, ako tvrdí, nútený vybrať. V tomto smere ani nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie a ním tvrdená škoda vo forme ušlého zisku bola teda len akousi predpokladanou škodou.

34. Aj keď vzhľadom na nepreukázanie ušlého zisku ako takého, nie je potrebné zaoberať sa spôsobom určenia jeho výšky, t.j. ako úrokov z omeškania, odvolací súd poznamenáva, sa stotožňuje s argumentáciou súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o jeho názor týkajúci sa ne/možnosti uplatnenia úrokov z omeškania z dávky sociálneho zabezpečenia, ktorá vyplýva z predpisov verejného práva a je formou zákonného peňažného plnenia, teda nejde o peňažný dlh podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorý vznikol zo súkromnoprávneho vzťahu.

35. V prejednávanvej veci súd prvej inštancie vykonané dôkazy vyhodnotil tak, že žalobca nepreukázal taký zásah do súkromného, spoločenského života a závažnosť ujmy v dôsledku nezákonného rozhodnutia, pre ktoré by vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Odvolací súd má za to, že takémuto hodnoteniu dôkazov a z nich vyvodeným záverom nemožno nič vytknúť, preto sa s ním stotožňuje.

36. Žalobca v tejto súvislosti namietal, že ak mal súd pochybnosti o príčinnej súvislosti medzi jeho zdravotným stavom (resp. jeho zhoršením) a vydaním nezákonného rozhodnutia, mal pristúpiť k ustanoveniu znalca.

37. Podľa § 101 ods. 1 O.s.p. sú účastníci povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu.

38. Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.).

39. Súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti (§ 153 ods. 1 O.s.p.).

40. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacia zásada, podľa ktorej je zásadne vecou účastníkov konania tvrdiť rozhodujúce skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť (navrhovať) dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť, dôkazné bremeno). Zákon ukladá účastníkom povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti. Potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto právna norma zásadne určuje rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodujúce preukázané, a súčasne určuje aj nositeľa dôkazného bremena. V závislosti na hypotéze právnej normy má každá zo strán sporového konania samostatnú (vlastnú) povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, a teda aj z toho vyplývajúce odlišné a samostatné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka konania, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

41. Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva a má tiež jedine procesný účel. Jeho zmyslom je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nespĺnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 101 a § 120 ods. 1 vety prvej O.s.p., dostal sa do situácie dôkaznej núdze, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec). Zákon vymedzuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý je určovaný výsledkami vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nebolo preukázané (v tom zmysle, že ho súd nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je nepriaznivé rozhodnutie v neprospech toho účastníka, v záujme ktorého bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť. Dôkazné bremeno je teda typicky inštitútom, ktorý súdu umožňuje rozhodnúť v tzv. dôkaznej núdzi.

42. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Ak teda žalobca tvrdil, že mu v dôsledku nezákonného rozhodnutia vznikla aj nemajetková ujma spôsobom popísaným v žalobe, bolo jeho povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti.

43. Na základe uvedeného odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o jeho tvrdenie o vzniku škody vo forme ušlého zisku a nemajetkovej ujmy spôsobom opísaným v žalobe a pred súdom prvého stupňa.

44. Pretože podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím sú stanovené taxatívne a kumulatívne, a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich, nie je daná táto zodpovednosť, odvolací súd sa ďalej nezaoberal príčinnou súvislosťou ((kauzálnym nexusom) medzi nezákonným rozhodnutím a škodou.

45. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že námietky žalobcu v odvolaní sú neopodstatnené, preto podľa § 387 ods. 1, 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

46. Výrok o trovách konania vyplýva z ustanovenia § 453 ods. 1, 3 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešným žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli (§ 396 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP). Úspešným bol v dovolacom konaní, preto mu bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

47. Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dôvodov uvedených v ust. § 420 CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolávateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.